

[Erling Jensen]

For yderligere at medvirke til hr. Askjær Jørgensens dårlige humør skal jeg for en ordens skyld understrege, at jeg deler fru Janne Normanns betragtninger – næppe måden at gøre det på, men jeg deler nøjagtig de betragtninger, der fik fru Janne Normann til at komme med disse udtalelser.

(Kort bemærkning).

Collet (KF):

Med hensyn til spørgsmålet om sammenhængen mellem indkomspolitikken og overskudsdelingen synes jeg, der er grund til at gøre opmærksom på, at en tilbageholdende lønudvikling netop medfører et større overskud, som arbejdstagernes organisationer nok skal vide at få fingre i, når den tid kommer, og dermed bliver overskuddet delt.

(Kort bemærkning).

Janne Normann (RV):

Det er ikke arbejdstagernes organisationer, der skal have fingre i noget som helst. Det er den enkelte, der skal føle sit ansvar for virksomhedens trivsel ved selv at få del i overskuddet.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Hjertelig tusind tak. Nu er jeg i hvert fald ikke ked at det længere. Jeg fik at vide, at det ikke var organisationerne, der skulle have fingre i noget, men den enkelte. Det er 100 pct. sikkert, at overalt i den danske produktionssektor er det således, at man øser ud til gode lønmodtagere alt det overskud, der overhovedet er at øse ud af til den enkelte – ikke ved hjælp af organisationernes pres, men ved hjælp af det tillidsforhold, der heldigvis er blandt langt, langt den største del af produktionssektorens medarbejdere og indehavere. Der er overhovedet ikke brug for, at folketinget skal beskæftige sig noget som helst med, hvordan overskudsforholdet er mellem virksomhedernes indehavere og deres medarbejdere. Det kan man bedst selv finde ud af uden om organisationerne. Jeg var glad for, at fru Janne Normann sagde, at det ikke var organisationerne, der skal have det. Tak for det. Nu blev jeg rigtig forårsglad.

(Kort bemærkning).

Janne Normann (RV):

Når folketinget skal være med til at afgøre, hvordan overskuddet skabes, og styrke denne udvikling, skal vi selvfølgelig også være med til at afgøre, hvordan overskuddet fordeles.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Industriministerens redegørelse er én lang uargumenteret gentagelse af ideen om og tyrkertroen på, at den private eksportsektor kan løse krisen, blot lønnen holdes nede, renten holdes nede og det offentlige i øvrigt fortsætter med at give økonomisk støtte til erhvervslivet, hvad enten det drejer sig om de mange direkte erhvervstilskud eller momsrefusion for eksport, særlig favorabile afskrivningsregler eller almindelig skattebegunstigelse.

Redegørelsen virker nærmest religiøs i sin opfattelse af eksportsektorens rolle i økonomien, og specielt virker den religiøs, når der ikke ét eneste sted gøres forsøg på at vurdere udviklingen i produktionen og beskæftigelsen de sidste 10–20 år endside gøres det mindste forsøg på en grundig vurdering og analyse af den fremtidige udvikling.

Det helt afgørende problem med over 300.000 arbejdsløse indgår udelukkende som rent vedhæng til troen på øgede investeringer i eksportsektoren. Den yderst aktuelle diskussion om de omfattende arbejdsgivertilskud og disses effekt eller mangel på effekt er tolt undgået i redegørelsen. Hjemmemarkedet er reduceret til en ren blindtarm, der kun konkretiseres i spørgsmålet om bredbåndnettet, og den offentlige sektor er reduceret til en sektor, der skal beskæres, delvis privatiseres og ellers stille direkte og indirekte tilskud til rådighed for industrien.

I afsnit 2 i redegørelsen fremhæves det, at forudsætningerne for at nedbringe overskuddet og øge beskæftigelsen er et vækstniveau på højde med det, vi havde i 1960erne. Det fremstår helt uargumenteret, og der gøres end ikke forsøg på at vurdere, hvor væksten skal være, eller hvad det reelt vil betyde for beskæftigelsen.

Specielt interessant er det, at udviklingen i 1960erne netop var kendetegnet ved, at der var tale om en gennemsnitlig nedlæggelse af arbejdspladser inden for den private sektor i hele den periode, vi kalder højkonjunkturen. I perioden fra 1963 til 1973 var der et fald